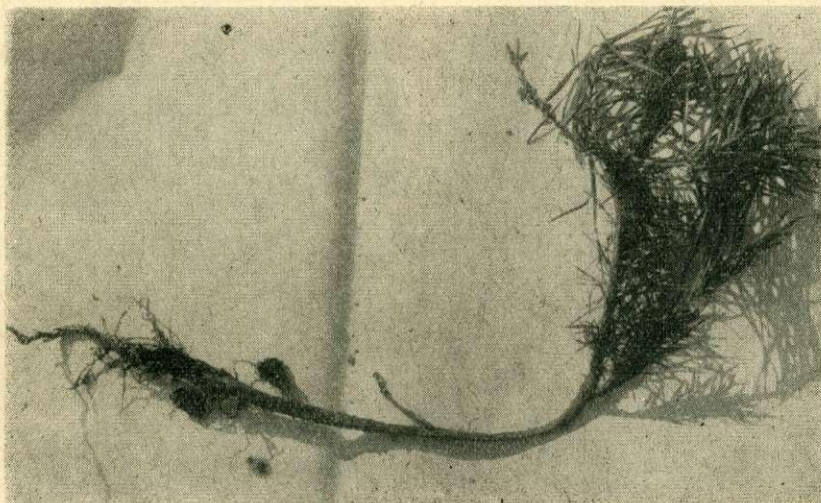

dött meg. Tapasztalataim szerint a 8—10 éves, megfelelő termőhelyen álló erdeifenyő állományokat a *Lophodermium* már nem károsítja, pedig ennek minden feltétele adott volt, mert az 1965. évi sok csapadék a gomba elszaporodásának rendkívül kedvezett. Ennek azok a feketefenyő állományok, amelyek nem a nekik megfelelő termőhelyen állanak, nem tudtak ellentánni.

6. ábra. Az *Acantholyda hieroglyphica* Christ. szövedéke erdeifenyő-csemetén

Ezek voltak azok a legérdekesebb károsítók, amelyek az 1965. évben részben váratlanul, de részben rájuk számítva jelentek meg. Ezek közül a *Neuroterus numismalis* Fourcroy és az *Arnoldia cerris* Koll. károsításait továbbra is figyelemmel kívánjuk kísérni, mert úgy látszik, hogy terjedőben vannak.

IRODALMI SZEMLE

DR. SZEPESI LÁSZLÓ: ERDŐGAZDASÁGI GÉPEK JELLEMZŐI ÉS HASZNÁLATA

Rég várt és régen készülő könyvet jelentetett meg végre a Mezőgazdasági Kiadó. Az erdőgazdasági gépekről, géprendszerekről eddig csupán a *Gépesítési útmutatóban* talált tájékoztatást az erdőgazdasági munkák gépesítésével foglalkozó gyakorlati szakember. A *Gépesítési útmutató* csak az 1962 előtt hazánkban alkalmazott fontosabb erdőgazdasági gépeket foglalta magában, ezért várta a gyakorlat a világviszonylatban is alkalmazott legújabb gépek jelentős részét tárgyaló szakkönyvet. Ezt bocsátotta most dr. Szepesi László a gyakorlat rendelkezésére.

A könyv 395 oldalon, 16 fejezetben tárgyalja az erdőgazdasági gépek rendszerét, az erőgépek, a maggazdálkodás gépei, a tuskózó gépek, a talajművelő gépek, a vetőgépek, az ültetési anyag előkészítésének gépei, az ültetőgépek, az ápolás gépei, az erdővédelmi munkák gépei, a meliorációs munkák gépei, a fakitermelő gépek, a közelítő gépek, a kiszállító- és szállító gépek, a rakodói munkák gépei és az útépítés-útkarbantartás gépei leírását, fontosabb műszaki jellemzőit, továbbfejlesztési tendenciáit és a gépek alkalmazásával kapcsolatos munkaszervezést.

Rendkívül sok jellemző adatot tartalmaz, ezzel a gépesített erdőgazdasági munkák tervezéséhez és a termelési technológiák kialakításához komoly segítséget nyújt. Meg-

állapításai szakszerűek, megalapozottak. Jelentős mennyiségben tárgyal olyan gépeket is, amelyeket az erdőgazdaságok még nem használnak, amelyek azonban a fejlődés irányát mutatják. Hiányossága, hogy *nem minden felsorolt géppel kapcsolatosan foglal állást azok erdőgazdasági használhatóságát illetően, továbbá hogy a könyv szűkreszabott terjedelme miatt az üzemletetéssel kapcsolatos tennivalók néha hézagosak.* Ezek azonban nem csökkentik a könyv jelentőségét és azt az értékét, hogy az erdőgazdasági szakemberek a gépesített munkák előkészítéséhez, a hatékony technológiák bevezetéséhez nagy segítséget kaptak.

Dr. Radó Gábor

EGYESÜLETI KÖZLEMÉNYEK

AZ ELMÚLT ÉV HALOTTAI

DR. GYÖRFI JÁNOS

(1905—1966)

A magyar általános entomológiai tudományt, az erdővédelemtani és erdészeti rovarvartani kutatást pótolhatatlan veszteség érte dr. Györfi János volt egyetemi tanár, az Erdészeti Tudományos Intézet tudományos főmunkatársának hosszas betegeskedés után 1966-ban történt elhunytával.

Dr. Györfi János egyszerű uradalmi alkalmazottak gyermekeként 1905. március 13-án született Keszthelyen. Elemi és középiskoláit Keszthelyen végezte el és az ottani fiúgimnáziumban 1924-ben jó eredménnyel érettségizett. Azonnal beiratkozott az Erdőmérnöki Főiskolára, ahol 1929-ben erdőmérnöki oklevelet szerzett. Ez évben az Erdővédelemtani Tanszéken, az akkori tanszékvezető Kelle Artur szárnyai alatt mint szakdíjnok kezdte meg működését. A műszaki doktorátust 1939-ben kitüntetéssel megszerezte, ezt követően 1940-ben adjunktusi kinevezést kapott.

A tanszékvezető betegsége miatt már 1942-ben előadta a tanszék tárgyait. 1943-ban a Nemzeti Múzeumtól rovarvartani kutatások végzésére megbízást és segílyt kapott. 1944-ben „Az erdei rovarok ökológiája” c. tárgykörrel egyetemi magántanári képesítést szerzett. 1945-ben „Megfigyelések a fűrészdarazsak nemzőinek táplálkozásáról” c. dolgozatával elnyerte Budapest székesfőváros tudományos pályadíját. Ekkor már kedvenc tárgykörébe, az erdőkárosítók elleni biológiai védekezés kutatásába teljesen elmélyült. 1946-ban egyetemi rendkívüli tanári kinevezést kapott.

1951-ben a tanszéket felcserélte a kutatási munkássággal. Ettől kezdve az Erdészeti Tudományos Intézet erdővédelmi osztályának vezetését látta el.

1952-ben megszerezte a biológiai tudományok kandidátusa tudományos minősítést. Betegségének jelei már ekkor mutatkoztak és 1953 tavaszán érte az első agyvérzés. Ettől kezdve egészségi állapota állandóan rosszabbodott és 13 év alatt még öt agyvérzés érte. Ilyen súlyos állapotban még volt ereje ahhoz, hogy 1954-ben a biológiai tudományok doktora címet megszerezze. Doktori disszertációjának címe: „Fenyőtoboz- és fenyőmagkárosítók és azok parazitái”.

